

Domeniu esențial pentru ultima generație

Marti, 3 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Așa cum Ioan 3:16 este cel mai complet verset din Scriptură (și cel mai neînțeles), citatul din Hristos, lumina lumii despre scopul lui Dumnezeu este cel mai valoros, profund și complet enunț al credinței lui Hristos pentru ultima generație.

Nici un autor, în toată istoria creștinismului, nu a reușit o asemenea pătrundere în taina și scopul lui Dumnezeu, nici unul nu a reușit să cuprindă în câteva cuvinte o asemenea bogăție de concepte. Nici chiar Pavel, Jones sau Prescott, deși ei au înțeles corect despre ce este vorba. Dumnezeu a vrut să avem acces la mărgăritarul de mare preț prin intermediul celei mai slabe și modeste slujitoare a Sa, o persoană fără educația oferită de lumea aceasta.

În acest paragraf se află toată istoria planului de mântuire. El este cheia care deschide domeniul vast al noului legământ, o lucrare realizată „dincolo de perdea,” acolo unde natura divină este grefată în spiritul omenesc. „Vă voi da o inimă nouă” (Ez.36,26). Nu este aceasta, înnoirea omului, cea mai mare minune care poate fi realizată?” (RH3 sept. 1892). “Această schimbare este minunea minunilor. O schimbare realizată prin Cuvânt este una dintre cele mai mari taine ale Cuvântului. Nu o putem înțelege; doar putem crede... O cunoaștere a acestui mister procură cheia pentru toate celelalte. Ea deschide sufletului comorile universului, posibilitățile dezvoltării infinite” (ML 26).

Acum, la început de an, îmi face plăcere să redau acest paragraf în integralitatea lui magnifică, deoarece cred că în el se află ascunse comorile insondabile ale tainei lui Dumnezeu, cea taină care așteaptă să fie descoperită sub trâmbița a șaptea:

"Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea

aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mândrit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Ca să nu existe dubii despre autoritatea acestor declarații absolut revoluționare, autoarea ne oferă versetele biblice pe care este clădită această viziune:

Moise: „Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Ex 25:8).

Maleahi: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Pavel: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor 3:16). „În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu Sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Ef 2:21-22).

Prescott și A.T.Jones au scris și ei despre taina lui Dumnezeu, Hristos în voi, dar niciodată atât de profund sau complet.

Templul din Ierusalim avea un singur scop: Să fie o dovadă vizibilă despre natura guvernării divine, prin care ființele inteligente sunt părtașe de natura lui Dumnezeu. Viața în neprihănire nu este posibilă fără unirea dintre cele două naturi, cea creată și cea divină. Acest principiu a fost urmat de la crearea primului serafim, până la om. A fost întrerupt de păcat, mai întâi în viața lui Lucifer și a îngerilor care l-au urmat, apoi în viața primilor noștri părinți.

Pasajul nu ne spune că scopul cerului va fi realizat din nou la revenirea lui Hristos, ci „prin întruparea Fiului lui Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că în Hristos avem o ființă creată, plus locuirea Duhului Sfânt, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. El a fost, deci, un membru al familiei omenești în care despărțirea produsă de Adam a fost anulată, iar Dumnezeu reușește din nou să locuiască în inima unui pământean, pentru prima oară de la căderea lui Adam.

Este cea mai fascinantă veste care se poate oferi omenirii noastre confuze. Dumnezeu dorește să refacă locuința Sa în templul inimii fiecărei persoane de pe pământ, așa cum a refăcut-o în persoana lui Isus Hristos, Fratele nostru mai mare.

Acesta este un domeniu de cercetare esențial pentru ambasadorii lui Hristos, dacă ei își înțeleg menirea de a deveni Mireasa lui Hristos. Dumnezeu ne invită să pășim dincolo de perdea, acolo unde sunt puse împreună cele două naturi despărțite.

Trâmbița a șaptea așteaptă să sune, anunțând vestea bună că taina lui Dumnezeu s-a sfârșit, că perdeaua dintre cele două despărțituri a devenit inutilă, iar slava lui Dumnezeu așteaptă să lumineze pământul din templul sufletului celor o sută patruzeci și patru de mii care au credința lui Isus.